

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 338

Femte Session.

109de Møde.

Måndagen den 13de Marts Aften.

(Forts.)

Det anmeldte Endringsforslag er saaledes:

Forslag af Wiborg:

Adressen foreslaaes affattet saaledes:

Allernaadigste Konge!

Folkethinget henvender sig til Deres Majestæt med Tillid og Fortroenning. Vi frembære den Bøn, at Deres Majestæt i de Ord, vi her tillade os at nedlægge for Thronens Fod, vil see et Udtryk af vor uroffelige Hengivenhed for Deres Majestæts ophøjede Person og af vor pligtmæssige Fastholden ved den uskætelige Gave, Deres Majestæt har afskænket det danske Folk ved Grundloven af 5te Juni 1849.

Vi have troligen stræbt at arbejde sammen med de Mænd, Deres Majestæt har valgt til Deres Ministre. Vi have gjort det ofte med ikke liden Selvovvindelse, ofte med Opoffrelse af kjære Dyster og begrundede Forventninger; thi vi have erkendt Forholdenes Mislighed og besingtet, at en anden Fremgangsmaade fra vor Side kunde berede Deres Majestæt nogen Banfærlighed. Men, allernaadigste Konge, efterhaanden have Ministeriets Dtringer, ved Siden af en Uoverensstemmelse i selve Ministeriet, der ikke kunde blive ubemærket, i det Hele antaget en saadan Character, at vi maatte ansees for at have svigtet vor Pligt mod vor allernaadigste Konge og vort dyrebare Fædreland, dersom vi under saadanne

Forhold vendte hjem, uden at have aabent og ærligt udtalt os for Deres Majestæt.

Uagtet Deres Majestæts Regjering ved sin Erklæring af 13de Februar 1852 har erkjendt, at der ikke kan see nogenfomhelst Forandring i Grundloven uden paa den i samme Lovs § 100 foreskrevne Maade, har dog Statsraadets nuværende Formand gjentagende Gange udtalt sig afvigende derfra, som om de Forandringer i Grundloven, der maatte gjøres nødvendige ved den bebudede Fællesforfatning, kunde faae Gyldighed uden at være vedtagne af Rigsdagen. Paa det derved foranledigede Spørgsmaal, om Statsraadet endnu fastholdt sin tidligere Erklæring eller ikke, modtog man et Svar, der ikke kan betegnes anderledes end som undvigende, og følgerig, langt fra at hæve, meget mere maatte forøge den Tvivl, der var bleven vaft.

Allernaadigste Konge! Det har maattet være Folkethinget høiligt uventet, at Deres Majestæts ansvarlige Raadgivere have kunnet lade det være tvivlsomt, om de holde fast ved hiin vigtige Erklæring af 13 Februar 1852, eller om de dele Anskuelser, der, hvis de fik præcist Betydning, kunde medføre Brud paa den af Deres Majestæt givne Grundlov.

Allernaadigste Konge! Det danske Folk seer op til sin trofaste Monark, der aldrig svigtede Det. Vi bønfulde Deres Majestæt om at ville i Deres Wijsdom raade og ramme det saa, at al Frygt for, at den løvligt bestaaende Forfatning skal kunne forandres paa anden Maade end den, Grundloven hjemler, maa forsvinde.

Wiborg: Det vil sees, at den væsentligste Forskjel, der er imellem det Udkast til en Adresse, som er indleveret af Folkethingsmænd